

147 10/10-93 nr. 41 = Is.M. Avis, okt 93

Breve fra PLO og Israel

Det første er fra Arafat til Rabin, det tredje er Rabins svar til Arafat, men det andet brev er Arafats brev til den norske udenrigsminister Holst, som har gjort en imponerende indsats i forbindelse med de hemmelige forhandlinger i Norge. ■

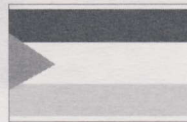
Den 9. september 1993

Kære minister Holst

Jeg vil gerne bekræfte over for Dem, at efter undertegnelsen af Principerklæringen vil jeg inkludere følgende standpunkter i mine offentlige udtalelser:

I lyset af den nye æra, der markeres af undertegnelsen af Principerklæringen, opmuntrer og opfordrer PLO det palæstinensiske folk på Vestbredden og i Gaza-striben til at tage del i skridt, der fører til en normalisering af livet, til at afvise vold og terror, til at medvirke til fred og stabilitet og til aktivt at tage del i genopbygning, økonomisk udvikling og samarbejde.

Venlig hilsen
Yassir Arafat, Formand for
Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation

Den 9. september 1993

Hr. ministerpræsident!

Undertegnelsen af Principerklæringen markerer en ny æra i Mellemøstens historie. I fast overbevisning herom vil jeg gerne bekræfte følgende forpligtelser for PLO:

PLO anerkender staten Israels ret til at eksistere i fred og sikkerhed.

PLO accepterer FN's sikkerhedsråds resolutioner 242 og 338.

PLO forpligter sig til fredsprocessen i Mellemøsten og til en fredelig løsning af konflikten mellem parterne og erklærer, at alle udestående spørgsmål, der har at gøre med en permanent status, vil blive løst gennem forhandlinger.

PLO anser, at undertegnelsen af Principerklæringen er en historisk begivenhed, der indleder en ny epoke af fredelig sameksistens, fri for vold og alle andre handlinger, der truer fred og stabilitet. Som følge heraf giver PLO afkald på brugen af terror og andre voldshandlinger og vil tage ansvaret for alle PLO-enheder og personale for at sikre, at de følger aftalen, for at forebygge vold og at staffe de, der overtræder den.

I lyset af løftet om en ny æra og undertegnelsen af Principerklæringen og baseret på palæstinensisk anerkendelse af FN's sikkerhedsråds resolutioner 242 og 338 bekræfter PLO, at de artikler i det palæstinensiske principprogram, der afviser Israels ret til at eksistere, og de artikler, der ikke er i overensstemmelse med dette brev, nu er sat ud af kraft og ikke længere er gyldige. I konsekvens heraf vil PLO foreslå Det Palæstinensiske Nationalråd at formelt godkende de nødvendige ændringer i den palæstinensiske principprogram.

Venlig hilsen
Yassir Arafat, Formand for
Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation

Den 9. september 1993

Hr. formand

Som svar på Deres brev af 9. september 1993 vil jeg gerne bekræfte, at i lyset af de forpligtelser PLO påtager sig i brevet, har Israels regering besluttet af anerkende PLO som repræsentant for de palæstinensiske folk og at indlede forhandlinger med PLO inden for rammerne af fredsprocessen i Mellemøsten.

Yizhak Rabin,
ministerpræsident for Israel

Fredsafталens hovedpunkter

Palæstinensisk selvstyre

Hovedpunktet er en fem års periode med delvist selvstyre for palæstinerne i Gaza og i byen Jeriko på Vestbredden. Inden begyndelsen af det tredje år skal de to parter indlede forhandlinger om en permanent aftale. Først da vil de træffe beslutning om Jerusalems status, grænser, flygtninges hjemvenden, israelske bosættelser og militære poster.

Israelsk tilbagetrækning

Israelske styrker vil trække sig tilbage fra Gaza, Jeriko og befolkningscentre på Vestbredden i løbet af fire måneder fra underskrivelsen af aftalen. Men omfanget af tilbagetrækningen og fordelingen af kontrol mellem palæstinsere og israelere er vagt formuleret.

Start: 3. december 1993.

Valg

I løbet af ni måneder skal palæstinsere holde valg til kommunalråd, som skal stå for uddannelse, økonomisk udvikling, miljø, skat og socialvæsen. Den israelske militære administration, som har stået for de områder, skal opløses. Men detaljerne i ansvarsområdet for rådene, antallet af medlemmer og spørgsmålet om valgbarhed er endnu ikke forhandlet.

Sikkerhed

Palæstinsere skal danne en politistyrke, sammensat efter deres valg, også med palæstinsere fra Jordan, Egypten og Libanon. Men deres ansvar og forhold til de israelske styrker er endnu uafklaret.

Tvister

De undgåelige tvister mellem palæstinsere og israelere skal løses af en fælles komité eller en voldgiftskomité, hvis begge parter enes om det.

Bosættelser

Israel vil fortsat give beskyttelse til de i forvejen bevæbnede israelske bosættelser på Vestbredden og i Gaza. Forhandlingerne om langsigtet bosættelse indledes 30. april 1996.

Flygtninge

Aftalen forudser en diskussion om tilbagevenden for de op til 200.000 palæstinsere, som flygtede fra Gaza til Vestbredden under krigen i 1967. Men tilbagevenden for flygtninge fra 1948 nævner aftalen intet om.

Jerusalem

Jerusalems fremtid er udsat til sidste del af forhandlingerne. Begge parter anser byen for deres hovedstad.

Økonomisk støtte

Aftalen taler om oprettelse af en fælles komité for økonomisk samarbejde. Komitéen skal iværksætte udviklingsprogrammer for de forarmede palæstinsiske områder, Gaza og Vestbredden.

Kilde: Jyllands-Posten, 14.9.93

Det historiske håndtryk

Fotoet af håndtrykket mellem Israels ministerpræsident, Yitzhak Rabin, og formanden for PLO, Yassir Arafat, er gået verden rundt. Og har fremkaldt alle tænkelige reaktioner. I begge lejre – både den palæstinsiske og den jødiske – har nogle set det som udtryk for højforræderi mod den sag, man hver for sig har kæmpet for i årtier. Og omvendt, i begge lejre har andre set det som håndslag på indledningen til en ny æra i Mellemøsten og den politiske fornufts sejr over hadet.

Blandt nogle af Israels venner i udlandet har det historiske håndtryk skabt en del usikkerhed. Man ved ikke, om man skal glæde sig. »Hvordan kan Rabin trykke terroristen Arafat i hånden – han er vist en skidt karl,« som én formulerede det på jysk ved et møde kort tid efter håndtrykket i Washington den 13. september, efter at de to mænd havde underskrevet selvstyre aftalen, hvori også lå en gensidig anerkendelse af staten Israel og PLO.

Og hvad skal man så sige til det?

Et par personlige synspunkter

Når man har at gøre med politik og politiske beslutninger, kan der være delte meninger om, hvad der tjener en sag bedst.

Personligt glæder jeg mig meget over håndtrykket. Det hænger sammen med flere forhold.

I januar 1988 udtalte den tidligere israelske udenrigsminister Abba Eban, at det var »moralsk forkasteligt« at herske over den halvanden million arabere i de (besatte) områder. Han sagde, at »besættelsen hænger som en møllesten om halsen på os. Vi bør befri os fra disse møllesten på betingelser, som er forenelige med vores sikkerhed. Da ville vi gøre Israel en tjeneste.«

Med Israels anerkendelse af selvstyre aftalen og PLO's anerkendelse af Israels ret til at eksistere, er der taget et vigtigt skridt hen imod en varig løsning af den lange konflikt. At der vil blive lagt mange forhindringer i vejen for en varig løsning, behøver man ikke at være profet for at forudsige. Forhindringer vil komme både fra arabisk/palæstinsisk side og fra jødisk side – og hvem ved, måske også fra nogle kristne grupperinger.

Hvor hurtigt fredsprocessen skal gå, hvornår der oprettes en egentlig palæ-

stinensisk stat, og hvor grænserne skal trækkes mellem en palæstinsisk stat og staten Israel – ja, det er spørgsmål, som de implicerede parter må finde ud af.

At spørgsmålet om Jerusalem – som indtil videre er skudt ud i fremtiden – vil blive en vanskelig nød at knække, ja, det ved alle.

Selv om man ikke har en euforisk følelse over det, der er hændt, fordi man ved, at mange forhindringer skal overvindes i fremtiden, forhindrer det mig alligevel ikke i at have en stor glæde over de skridt, der er taget.

Jeg glæder mig på palæstinsernes vegne. Det, der er sket, er, at regeringen i Israel ikke blot har anerkendt PLO's ret til at forhandle en varig fred igennem, men at palæstinsere nu bliver betragtet som et folk.

Og jeg glæder mig på jødernes vegne. Nu foreligger den anerkendelse fra PLO's side, som staten Israel har efterlyst, nemlig dens ret til at eksistere i fred og sikkerhed.

Og hvad der i denne sammenhæng også er værd at glæde sig over: Nu er skridtet taget, hvor Israel bevæger sig bort fra det ellers uundgåelige, nemlig at skulle herske med magt over et folk, som ikke vil lade sig beherske.

Tilbage til spørgsmålet – formuleret på jysk

Jamen, er Arafat da ikke en »skidt karl«?

Det bedste er vist at lade fremtiden besvare det spørgsmål. Og hvis man vil se bagud i tiden, kan det konstateres, at dronningen af England har taget tidligere »terrorister« fra fx Afrika i audiens og mødt dem som de nye staters ledere – efter at kampen for selvstændighed var udkæmpet.

Jeg glæder mig til at overvære en officiel fodboldkamp i Jerusalem på det nye stadion dér mellem Israel og Palæstina eller mellem Israel og Jordan, eller mellem ... Ja, der skal tages en dyb indånding – mellem Israel og Syrien.

Hvem jeg vil holde med?

Naturligvis dem, der spiller bedst angrebsfodbold! ■